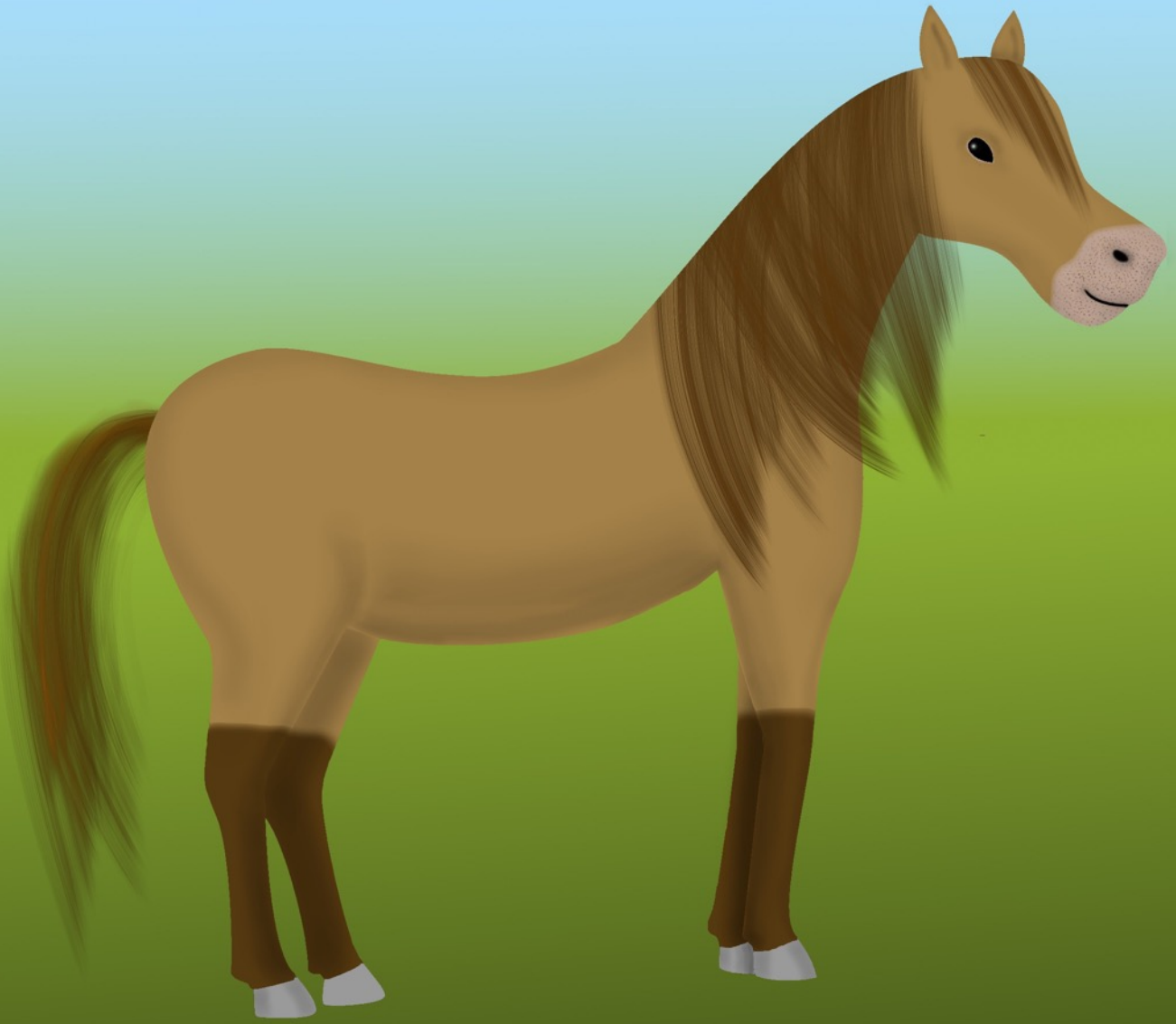

V a n d a F o u s k o v á

Medelfi

"Neuvědomíš si
dokud

jak krásné je světlo,
nepoznáš tmu"

1. Kapitola

Rodinné problémy

Ahoj, já jsem Medelfi, nejkrásnější kůň celých Skalistých hor. Dávám si záležet, na tom jak, vypadám: každý den se myji, nikdy se neválím v blátě, když běžím v lese, dávám si pozor, aby se mi nezamotaly větvičky do hřívy a když prší, schovám se pod strom. Jediný, kdo tohle všechno dokáže pořádně ocenit, je Mr. Brownie. Známe se už od pěti let, byla jsem první klisnou v jeho stádě a dodnes jsem vůdkyně. Máme spolu dvě hříbata, Neposedu a Afroditu. Neposeda je opravdu neposeda, hrozně ho baví hrát si s ostatními v blátě a otírat se o mě, když je pak špinavý. Afrodita je už sice starší a rozumnější, ale stejně je nepořádná a vůbec si ze mě nebere příklad. Brownie mě má hrozně rád, bohužel se ale nedá říct, že by to bylo vzájemné. Kromě mé rodiny a stáda je tu totiž také Krau, nejsilnější hřebec v okolí, se svým stádem. Má šest klisen (to je dvakrát tolik, než má Brownie), respekt všech mužů a srdce všech žen — včetně toho mého. Má dokonalou černou lesklou srst, úžasné svaly a krásnou hřívu, kdo by mu odolal?

„Hej, mami, o čem zase přemýšlíš?“ strčila do mě Afrodita a podívala se stejným směrem jako já

“Áá, tak tohle je ten zázrak - Krau, vážně mamí?”

“Nech mě být. Vůbec to nechápeš, protože jsi ještě moc malá.”

“Jasně, že to chápu. Vidím to, co ty - okouzlujícího, silného hřebce plného elánu... který ke mně nic necítí, a ani nikdy nebude.”

“To se ani nedivím, jenže ke mně ano.”

“Nikdy se na tebe ani nepodíval, proč by to měl najednou změnit.”

“Právě proto. Nikdy mě neviděl, ale až se na mě jednou podívá, už ze mě nespustí uči.” Nechtěla jsem se s tou malou hlupačkou hádat, a tak jsem šla pryč. Ještě jsem se jednou ohlédla na Kraua, jeho vedoucí klisna zrovna dávala stádu znamení k odchodu.

“Brownie, Afrodito, Nezbedo, Sitko, Tore, Darino! Jdeme! Na tomto místě už jsme moc dlouho.”

Vykřikla jsem. Tohle je jeden z mých zvyků, nikdy nenechám Kraua, aby mi utekl moc daleko, a tak vedu naše stádo za ním. No a co, jsem vůdčí klisna, mám na to právo.

Jen co jsme vyrazili, doběhl za mnou Nezbeda:

“Proč jdeme pryč, mamí, našel jsem si tady úžasný bláto”, podíval se na mě. “Jé, ty ses v něm ani

nevyválela!" Věděla jsem už, že se o mě chce otřít, a tak jsem ho koplá. Nemyslete si, že je můj syn nějaký zablácený špindíra, není jediný kdo se válí v blátě. Údajně to pomáhá proti komárům, ale já tomu nevěřím, vystačím si s házením hlavou.

"Mami, co jsi zase udělala Nezbedovi?" Přihnila se za mnou Afroditá.

"Zasloužil si to, chtěl se o mě otřít."

"Chtěl! Ty ho prostě kopneš jen proto, že si myslíš, že chtěl něco udělat!"

"Ne něco, otřít se o mě!"

"To je hrozné! Byla bys špinavá! A jsme zpátky u problému. Kdyby se na tebe náhodou podíval Krau, a tys byla špinavá, nemusela by ses mu líbit," ironicky se usmála.

"Co kdyby ses mi jednou přestala smát a chovala se ke mně jako ke své matce!"

"Co kdyby ty ses jednou přestala honit za snem, a všímala si své rodiny jinak, než jako někoho, neskutečně znepríjemňujícího život. Myslíš si, že nikdo nevidí, co děláš? Celý život taháš stádo jako ocas za Krauem. A co Brownie, mluvila jsi s ním vůbec dneska, nebo jsi strávila celý den sledováním

přeludu? Jak dlouho myslíš, že nás bude bavit ustupovat tvým vrtochům, a nechávat se od tebe mlátit?"

Znuděně jsem poslouchala její přednášku, už je to zase tady, čas na lekci.

"A vůbec, měla by ses Nezbedovi omluvit."

"Až bude chtít omluvu, přijde si pro ni sám."

Odcházela jsem co nejrychleji pryč, abych ji už nemusela poslouchat.

"Víš, proč tě asi Krau ještě neviděl? Protože jsi celá zahalená v oblaku komárů." Křikla na mě ještě.

Ona si myslí, že nemůžu dostat Kraua! Je tu snad nějaká hezčí a opečovávanější klisna? Ne, samozřejmě že ne! Jsem jediná, kdo o sebe dbá, udržuje se v čistotě, a cvičí.

2. Kapitola

Nerovná soupeřka

Nezbeda za mnou přišel v doprovodu Tora a začal:
"Mami, mě to bolí, pofoukáš mi to?" a ukazoval si
na modřinu.

"Kdybych ti to pofoukala, ztratilo by to výchovný
účel."

"To není pravda, ty o výchově nevíš vůbec nic." Vložil
se do toho Tor. Už mi opravdu došly nervy, to mě
musí všichni pořád poučovat o tom, co mám dělat!

"Oba dva zmlkňte a zmizte, než vás nakopnu!"

"Afrodita říká, že prý mám přijít, když chci omuvu, tak
jsem tady." Prohlásil Nezbeda bez nejmenšího
náznaku strachu.

"Zmizte!" Křičela jsem přes celou louku.

"Uklidni se, Medelfi! Jsou to mladí hřebci, potřebují
trochu prostoru, ne věčné utlačování." Zastávala se
jich Darina.

"Víš ty co, když jsi tak chytrá, vychovávej si ho sama."

"Je to tvůj syn, nemůžeš s ním zacházet jako s trsem
trávy." Vmísil se do toho Brownie.

"Dělej si s ním co uznáš za vhodné, je to i tvůj syn.
Já potřebuji na vzduch."

Šla jsem k potoku. Dívala jsem se na svůj odraz, přece
nejsem zas tak neschopná. Stačilo nasadit falešný

úsměv, a rázem to byla zase ta sebevědomá krásná klisna. Dostanu Kraua a dokážu jim, jak jsou hloupí! Otočila jsem se a chtěla odejít, ale málem jsem vrazila do nějaké klisny. Vlastně to nebyla jen tak nějaká klisna, byla to Krauova vůdkyně.

“Ahoj, já jsem Emina.” Představila se.

“Já jsem Medelfi.”

“Já vím.” Řekla se sladkým úsměvem “A chci, abys se svým stádem okamžitě odtáhla, abych tě už víckrát nemusela vidět,” změnila najednou hlas a přísně se na mě dívala.

“Bojíš se, že zapůsobím na tvého hřebečka? Hhm, tak to neodejdu.” Hodila jsem vyzívavě hlavou a usmála se.

“Odejdeš!” Přitáhla uši k hlavě a vrhla se na mě, jako to dělají hřebci. Několika kopanci mě shodila na zem, děsivě to bolelo, a navíc jsem si představila ty modřiny. Vyhrkly mi slzy. Ze všech stran se sem scházeli koně, mezi nimi i Brownie, který se do Eminy okamžitě pustil. Bylo to neuvěřitelně trapné, nejradši bych se na místě propadla, ale jelikož se to nestalo, vstala jsem a běžela pryč, jak nejrychleji jsem mohla.

“Mami, kam běžíš?!” Ozval se za mnou Nezbeda.

Ani jsem se neotočila a běžela jsem dál.

“Medelfi, vrať se, prosím!” Brownieho ufňukaný hlas mě jenom popohnal k rychlejšímu běhu.

Běžela jsem bez jediného otočení, bez nejmenšího zdráhání, nevnímala jsem hlasy za mnou. Co si vůbec myslí?! Že mě budou urážet a omezovat, a já se budu jen usmívat! A teď, když se něco stane, chtějí mě litovat jako malou ubohou oběť! Ne, za to mě nikdo považovat nesmí! A když od nich odejdu, diví se: co jsme udělali špatně? Všechno, měli mě prostě nechat žít si svůj život. Teď už se k nim nikdy nevrátím, ani nemůžu, bylo by to tak trapné. Možná o mně ale ještě uslyší: krásná klisna, která si žije dokonalý život po boku nějakého úžasného hřebečka, celý svět bude vědět, jak jsme spolu krásní.

3. Kapitola

Nová Naděje

Najednou jsem si uvědomila, že jsem úplně sama, na místě, kde jsem nikdy předtím nebyla. Proč jsem vlastně utekla? Co budu takhle sama dělat?

Už mi začínalo chybět Nezbedovo otravování a Afrodityny poučky.

Zpomalila jsem a rozhlížela jsem se kolem sebe. Mezi vysokými stromy se vynořilo něco velikého. Bylo to lidské stavení, a vedle něho koně. Podívala jsem se důkladněji a zjistila jsem, že mezi nimi a mnou je podivná dřevěná věc. Když jsem se podívala ještě důkladněji, zjistila jsem, že jsou všichni neuvěřitelně čistí, a mají krásnou hebkou hřívu bez chuchvalců a šmodrchů.

Najednou ze mě spadl všecken strach a špatná nálada. Šla jsem blíž, abych zjistila, jak to udělali.

“Ahoj, já jsem Medelfi.” Začala jsem.

“Já jsem Kometa.” Ujala se slova nějaká klisna

“Co tady děláš? Neměla by sis užívat života na svobodě a pobíhat po loukách, jak se ti zamane?”

“Tak to úplně nefunguje, a navíc mě víceméně vykopli, takže si hledám nový domov.”

“Tak si ho najdi někde jinde, tady se ti nebude líbit. Musíme dělat všechno, co po nás lidé chtějí, na to nejsi zvyklá.”

“Aha, a lidé vás také čistí, že ano.”

“No ano. A to ty chceš, být čistá?” Necháपavě si mě prohlížela. Uvědomila jsem si, že jsem ještě celá špinavá od toho, jak mě Emina shodila:

“Vlastně mě vykopli docela doslova, ale jinak se snažím být co nejčistší.” Vysvětlila jsem.

“A jak to děláš s válením se v blátě?” Zeptala se nějaká další klisna.

“Neválím se v něm, vy snad ano?”

“Samozřejmě, lidé nás sice za chvíli zase vyčistí, ale alespoň něco.”

“Vy chcete být od bláta? Vy jste ale nevděčné, vždyť vás lidé čistí, a nic od vás ani nechtějí.”

“Copak to pořád nechápeš, chtějí celý náš život, nemůžeme se ani jednou rozhodnout podle sebe.”

Mluvili pořád o tom jak jsou lidé zlí. Přece nemůžou být zlí když je čistí!

“Co mám udělat, aby mě vyčistili?” Zeptala jsem se konečně.

“Možná bude stačit, když tady počkáš, než přijdou a odvedou tě, ale pak už se nebudeš moct vrátit.”

“To nevadí, budu čistá.”

Než přišli lidé, stihla jsem se ještě trochu upravit. Kometa a další klisny celou dobu nezavřeli pusy, neustále vykládli o zločinech lidí, ale já je neposlouchala. Tohle byla má jediná šance, tak krásné klisně, v jakou se proměním, by neodolal ani Krau.

Lidé na mě použili spoustu různých věcí, a taky vodu. Příjemně to lechtalo a škrabalo. Prohlížela jsem si s nadšením svou krásně hebkou srst a hřívu, nakonec jsem se podívala do vody na svůj odraz — vypadala jsem úžasně. Zkrátka řečeno nejlepší den v životě!

4. Kapitola

Černý Princ

Už jsem byla čistá, lidé mě odvedli do svého stavení a tam zavřeli. Byli tady i jiní koně, ale byli jsme oddělení, byla tady tma, a nebylo vidět nebe. Trochu jako v jeskyni, jenže celé ze dřeva. Nelíbilo se mi to tu, tak jsem se dívala, co dělají ostatní. Většina z nich si v klidu povídala nebo spala, tak jsem usoudila, že je to nejspíš nějaká poumývací kůra. Zdálo se mi, že jsme tu nějak dlouho. Slunce už klesalo k západu, a začala jsem pochybovat, že se odsud v nějakém rozumném čase dostanu. Z okna jsem viděla pahorky zbarvené do ruda zapadajícím sluncem. Vídám je každý den, ale dneska vypadaly tak lákavě! Nikdy mě nenapadlo jak se svět změní, když se na něj díváš skrz nepěknou díru.

Mezi roztroušenými stromy se procházeli koně, připadli mi nápadně známí, a když jsem si je chvíli prohlížela, poznala jsem Krauovo stádo. Byli daleko a viděla jsem jen jejich siluety, ale Kraua poznám neomylně mezi tisíci. Chvíli jsem ho pozorovala, ale pak jsem si uvědomila, že on mě nevidí, ani vidět nemůže, protože jsem daleko, a ještě k tomu v nějaké podivné lidské vymyšlenině. Jak dlouho ho budu ještě sledovat z povzdálí a marně doufat, že si mě všimne?

Ne! Takhle to dál nejde. Pokud chci, aby mě viděl čistou, musí mě vidět teď. Nemůžu za ním jít, tak na něj zavolám.

“Krau, já jsem tady, pojd’ se na mě podívat!” vykřikla jsem, ale zareagovali jenom koně odpočívající kolem mě.

“Ticho! Tady není slyšet vlastního slova!”

“Co se děje? Já chci spát!” ozývalo se ze všech stran.

“To ani nemůžu pozdravit svoje kamarády?” zeptala jsem se uraženě.

“Bylo by lepší, kdybys na ně zapomněla. Zdravit je z okna asi nemá cenu,” řekla vážně Kometa.

“Za chvíli se za nimi snad zase vrátím, ne?”

“Teď patříš k nám, a lidem. Copak jsi mě vůbec neposlouchala?”

Samozřejmě, že ne. Pravdou je, že už mi to začínalo docházet, pořád tam ale byla malá naděje. Teď už jsem chápala, o co tady jde. Nejsme pod vedením hlavní klisny a hřebce, ale lidí.

“Takže jak to funguje, může mě nějaký hřebec odvést k sobě, nebo tady budu trčet na věky?” Zeptala jsem se po krátké úvaze o tom, jak se odsud dostat.

“Hřebec ne, ale mohou tě odvést jiní lidé,” vysvětlila Kometa.

“Taky ti ale vezmou hříbě, kdybys nějaké měla.”
vmísila se do řeči nějaká plavačka. Hříbě!

To jsem ještě neslyšela, aby někdo (kromě šelem samozřejmě) oddělil hříbě od matky. Jsou tedy lidé naši opatrovníci, nebo škůdci?

“To se mi ještě nestalo!”

“Ale mě jo, u jiných lidí!”

Do debaty se přidávali další a další koně, nakonec klábosila skoro celá stáj. Podle jejich příběhů se mi ale lidé nezdáli o tolik děsivější, než hřebci. Spíš mi vadilo, že se nemůžu ukázat Krauovi.

Dala jsem se do přemýšlení, jak odsud alespoň na chvíli zmizet. Nejprve mě napadali jen samé kopance a rychlé útěky, ale jelikož jsou lidé jako hřebci, zřejmě si s takovými malými vzpourami umí poradit. Pak jsem si ale vzpomněla na jeden trik, který mám připravený už dlouho. Chtěla jsem s jeho pomocí utéct od Brownieho, ale nikdy jsem si nedokázala představit, jaké by to bylo mluvit s Krauem, a měla jsem z toho trochu strach.

“Mají lidé nějaké slabé místo?” Zeptala jsem se.
“Něco jako hřebci, když nechávají klisny porodit samotné v lese. Každá klisna se pak může vrátit k jakému hřebci chce.”

Koně se na mě zvědavě podívali.

“Ty chceš utéct?” ozývalo se odevšad.

“Myslím, že o jednom takovém místě vím,” odpověděla mi jako jediná Kometa. “Až tě budou lidé sedlat, teda přesněji uzdit, nejprve ti sundají ohlávku, a pak teprve dají uzdu. To znamená, že v jednom momentě stačí jen odstrčit lidskou ruku na tvém krku, a jsi dokonale volná.”

Počkala jsem několik dní, několikrát jsem si nechala nasadit ohlávku i uzdečku, aby byly lidé klidní, a abych dopředu věděla, kdy přesně je moje šance.

A pak nastal den D. Měla jsem vše perfektně promyšlené, byla jsem čerstvě vyčištěná, a jako vždy mi nejprve nasadili uzdečku, a až potom sedlo.

Vlastně mi nic z toho nenasadili, ale měli to v plánu.

Přesně si pamatuji, jak se rozepnula skoba, ohlávka mi sklouzla z hlavy, a já vystřelila jako šíp.

Protože jsem byla čistá a učesaná, dávala jsem pozor, abych si to vše nezkazila, a tak když jsem

přeskakovala plot, neodhadla jsem jeho výšku a odrazila se málo. Zakopla jsem a svalila se na prašnou zem.

Člověk se ke mě blížil s mrkví a ohlávku, neobratně schovanou za zády. Měla jsem zkažený plán, účes a vůbec všechno. Takhle jsem se ani nechtěla ukazovat Krauovi, a tak jsem jenom tupě koukala po té mrkvi, a čekala.

Najednou se ale stalo něco, co by mě ani ve snu nenapadlo. Krásném snu, musím podotknout.

Mezi mnou a člověkem se vztyčily nohy. Úžasné, svalnaté nohy. Zvedla jsem oči a spatřila Kraua.

Měl uši přitažené až k hlavě a výhružně cenil zuby.

Připadala jsem si jako princezna zachráněná kouzelným princem a němě jsem sledovala jeho dokonalé tělo lesknoucí se na slunci.

“Uteč!” Křikl na mě. Okamžitě jsem stála na nohách.

Poprvé v životě jsem tak ochotně uposlechla rozkaz.

5. Kapitola

Putování

Přiběhli jsme k jeho stádu, a v mžiku nás obklopilo všech jeho šest klisen a kupa hříbat.

“Jen aby bylo jasno, nezachránil jsem tě proto, že bych tě měl rád, nebo proto, že bych měl nedostatek pěkných klisniček. Ale když jsi včera utekla, tvoje dcera za mnou přišla, a pěkně od plic mi vysvětlila, že je to všechno má chyba.

Tak jsem se rozhodl té roztomilé osůbce udělat radost a dostat tě z toho.”

Takovýto začátek mě trochu zarazil. Za prvé přiznal, že ho vůbec nezajímám, a za druhé nazval Afroditu roztomilou osůbkou. Oboje mě uráželo, ale v té chvíli jsem nevěděla, co odpovědět.

“Popravdě mám klisen až moc, takže pokud by ses chtěla vrátit za Browniem, nebudu ti bránit.”

Krau se na mě podíval, přitažlivě se usmál, a dodal:

“Vlastně klisen není nikdy dost, takže budu rád, když zůstaneš”

Ten úsměv mi dodal odvahu, usmála jsem se zpět a co nejroztomileji odpověděla:

“Radši tady zůstanu, Brownie by mě stejně neviděl rád.”

“V tom s tebou nemůžu souhlasit. Nevíš, jak se na mě včera bezhlavě vrhnul!?” Ozvala se za mnou Emina. Samým leknutím jsem až povyskočila. Co ona mi do toho mluví?!

“Nerozmlouvej jí to. Když to tak chce, tak ať to má.” Zastal se mě Krau, odstrčil Eminu pryč, otočil se zpět ke mě, a pokračoval:

“Ale nemysli si, že až se rozhodneš, že jsi vlastně osudem předurčená pro někoho jiného, pustím tě. Teď máš jedinou možnost si vybrat.”

“A vybírám si tebe!”

“Super, tady jsme skončili. Můžeme jít Eminu!”

Křikl Krau.

Emina se pustila cvalem vpřed, a ostatní klisny se jedna za druhou přidávali následovány svými hříbaty. I já se přidala, a hned za mnou Krau, který nás nemilosrdně poháněl k rychlejšímu běhu.

Všimla jsem si, že Emina má dvě hříbata, asi tak stará, jako jsou ta moje. Starší hřebeček, tmavě hnědý, skoro až do černa, trochu připomínal svého otce, a neustále se snažil být stejně důležitý jako on. Mladší klisnička byla světlejší hnědka, stejně jako její matka, jmenovala se Mia a byla hrozně upovídaná.

Emina mezi dětmi vůbec nepřipomínala tu Eminu, co mě napadla u potoka: vesele se usmívala, zapojovala se do her, a dokonce si v klidu povídala s Miou, což mi připadalo skoro nemožné. Za mnou přišla Mia jen jednou, a ptala se mě, jestli je pravda, že jsem náládová, vtíravá, a nemám ráda hříbata. Kdyby mě Krau nenapomenul, nejspíš bych jí ukázala jak se k hříbatům běžně chovám. Pravda je, že bych pak asi měla další konflikt s Eminou, což jsem opravdu nechtěla.

6. Kapitola

Černá ovce

Během cesty si se mnou Krau povídal o Browniem a o mé rodině. To téma se mi nelíbilo, a snažila jsem se ho změnit. Nakonec jsme se dostali až k lidem, což bylo o dost příjemnější, protože on s nimi očividně neměl moc zkušeností, a nechal si všechno vysvětlit. Krau se nejspíš úmyslně ani jednou nezmínil o roztržce u potoka. Zřejmě proto, že věděl, že její příčinou byl on.

Byl to úžasný den. Nejdřív mě Krau zachrání, a teď si se mnou povídá... najednou se mi plní všechna přání. Ale pak přišla Mia, a ukradla mi ho. Začala s ním rozebírat pravděpodobnost napadení vlky, protože její straší bratr jimi straší přední část stáda. Vlci poblíž samozřejmě nebyli, a Sim si jen hrál na důležitého, jenže teď nechtěl přiznat, že si to vymyslel.

Okolo poledne jsme se zastavili. Ještě že tak, nebyla jsem zvyklá chodit tak daleko a tak rychle. Navíc, když si se mnou Krau přestal povídat, cítila jsem únavu ještě mnohem víc.

Jedna klisna za druhou, a pak i jejich hříbata, si lehali na zem a váleli se ve vrstvách bláta. Dokonce i Krau! S odporem jsem sledovala, jak jeho hedvábná srst

ztrácí svůj lesk pod nánosy špíny.

“Proč se taky nevyválíš?” Ozvala se za mnou Mia.

Lekla jsem se, že jsem málem povyskočila. Uvědomila jsem si, že musela postřehnout pohled, kterým jsem před chvílí pozorovala Kraua. A navíc ta otázka!

Řekla to tak ironicky, že jsem vybuchla. Určitě by to tentokrát schytala, ale najednou jsem si uvědomila, že on nás sleduje. Krau na mě upínal zvědavý, trochu udivený (spíš v tom špatném smyslu) pohled, uši měl napnuté, jakoby čekal na mou odpověď.

Trochu jsem se uklidnila. Řekla jsem si, že nemá cenu si na nic hrát, a vysvětlila jsem jí, že prostě chci být čistá.

Krau zřejmě věděl všechno co chtěl, a tak se pustil do běžných činností: optal se několika klisen, zda něco nepotřebují, poslal Sima hlídat, aby žádná klisna nebo hříbě neopustila stádo, a sám šel hlídkovat o kousek dál.

Mia zřejmě také nepotřebovala slyšet nic konkrétnějšího, a hned se vydala oznámit všem tu zajímavou novinu. Za chvíli byly všechny pohledy obráceny na mě.

“Cože? Ty se neválíš v blátě?”

“Chceš být čistá? A k čemu ti to je, když na tebe pak jdou komáři?”

“Nepůjdou z ní ti komáři i na nás?”

“To teda Krau úžasně vymyslel. Taková fiflena!”

“Proč ji vůbec zachraňoval?”

“Měl ji potom alespoň poslat zpět za tou její veselou rodinkou!”

Pokřikovaly jedna přes druhou. Už jsem ani nerozuměla co říkají, jen jsem vnímala ten rozruch, který jsem vyvolala. Proč každý, kdo se to o mě dozví, tak vyšiluje? A vůbec, proč se vlastně v té hlíně nevyvám? Kdysi jsem to dělala, ale pak, pak přišel Krau, a já na něj chtěla zapůsobit. Dnes, když mě zachránil, jsem byla celá špinavá, a jemu to zřejmě nevadilo. Během dne se ze mě ten prach už naštěstí oprášil, a tak bylo jasně vidět, že jsem se opravdu nevyválela v blátě.

Pohlédla jsem na Krau, doufala jsem v jeho pomoc, ale on jakoby si vůbec nevšiml, že se něco děje.

Pomalou v širokých kruzích obcházel stádo, občas se zastavil, všechny smysly měl napjaté, cítil každý pohyb. Nikdy jsem neviděla žádného hřebce tak

pozorně hlídat stádo, snad věděl jak při těch pohybech krásně staví na obdiv své tělo.

“Takovou nehoráznost nemůžu připustit,” ujal se slova Sim. Rychle jsem se vzpamatovala, a pohlédla na štěbetající klisny. Jakmile mladý hřebec promluvil, ztišily se, ale mluvit nepřestaly. Sim se obrátil ke mně: “Ať už jsi zvyklá na cokoli, u nás platí naše pravidla. Rychle se vyval do bahna, ať můžeme pokračovat v odpočinku.”

Ještě před chvílí jsem si říkala že bych to klidně udělala, ale teď se mi ta špína neuvěřitelně hnusila. Klisny se daly znovu do křiku, jedna přes druhou vřískaly, abych už konečně vlezla do bahna.

Krau konečně připustil tomu hluku nějaký význam, a pomalu se blížil. Klisny najednou ztichly, všechny do jedné ho neuvěřitelně respektovaly. I Emina mu bezeslova ustoupila z cesty, ale v jejích očích jsem neviděla ani strach, ani přirozený instinkt poslouchat hřebce, bylo to něco jiného.

“Každý z nás má nějakou chybu,” začal.” Mia až moc mluví, vysloví cokoli, co ji napadne, a to není vždycky zrovna nejpříjemnější. Sim si neustále hraje na mě, ale už zase dokázal, že k tomu má ještě daleko. Celestina

je pořád ustrašená, Artura nikoho neposlouchá, Ida se nerada koupe, Hedvika pořád tvrdí že je nemocná, Apolena se neustále cítí ustrkovaná, Otakar věčně honí motýly, Linda málo mluví a Emina..." Neviděla jsem, jak se tváří, protože byl zády ke mně, ale věděla jsem, že jí věnoval ten nejkrásnější úsměv, jaký může být.

"Emina je občas až příliš žárlivá, i když to jí nemohu zazlívat," dokončil.

Co na ní vidí? Je bláznivá, bez zábran, někdy i hrubá, říká mu svůj názor... Ano, proto ji má rád, nepoddá se hřebci jen tak, ale jemu ano. A navíc je ztělesněná radost, neustále se baví...i teď, když pozoruje, jak jí ostatní závidí.

"Stejně tak jako tolerujeme chyby nás všech, budeme tolerovat i chyby Medelfi, ať se vám zdají jakkoli závažné." Krau přerušil zvláštní ticho, takže nikoho ani nenapadlo, že by mu měl odporovat. Spor byl vyřešen.

7. Kapitola

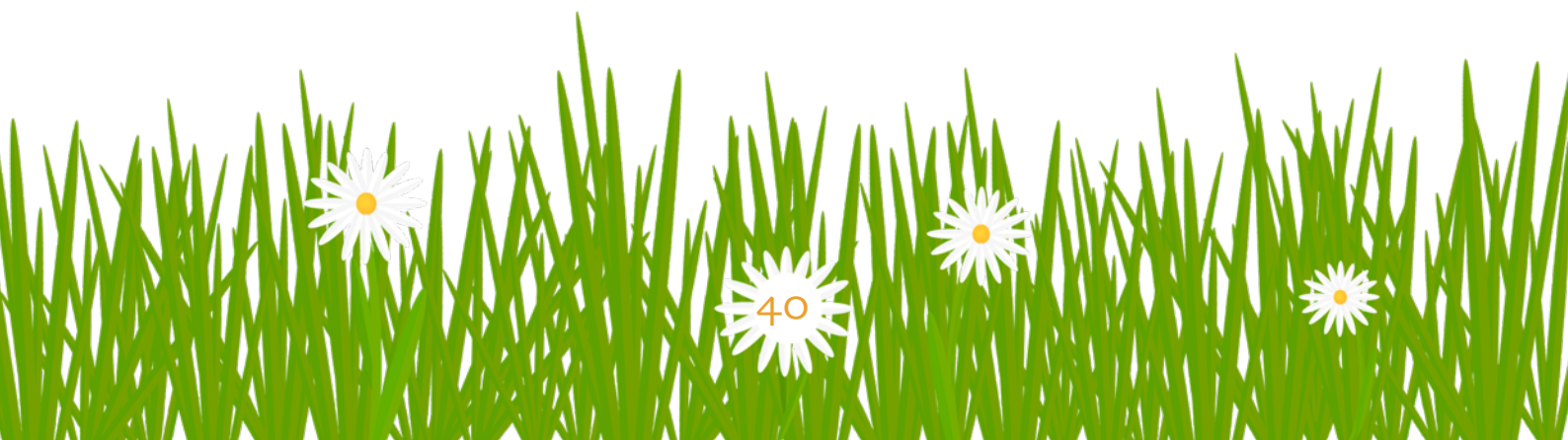
Krev na Rukou

Krau se ke mě choval stejně jako k ostatním, klisny tedy pochopily, že sem už patřím, a postupně se se mnou seznamovaly. Nejvíc jsem si rozuměla s Celestinou. Na rozdíl od ostatních, kteří po vzoru Eminy vyváděli, se držela trochu zpátky.

Snažila jsem se chovat alespoň trochu jako Emina, ale s hříbaty jsem si nerozuměla. Nikdy jsem se doopravdy neodvázala, a všechn můj smích byl jen strojený. A oni to vycítili. Věděli, že mě doopravdy nezajímají, že jen chci být stejná jako ona.

Nebyla jsem jejich kamarádka.

Dny plynuly, a já jsem si uvědomovala, že Afrodita měla pravdu: najednou jsem obyčejná, řadová, nezajímavá. Krau má oči jen pro Eminu, a když se zrovna nevěnuje jí, nahradí ji Celestina. Když jsem zjistila, že je jeho mladší sestra, trochu mě to uklidnilo. Mám tedy jen jednu soupeřku. I když je to zvláštní, Celestina, taková nevýrazná, soucitná dámička, je sestra velkého Kraua...

Jednoho dne jsem zpozorovala nedaleko Brownieho stádo. Nejdříve jsem si myslela, že je to náhoda, ale oni neodešli, naopak byli neustále blíž a blíž. Napadlo mě, že se snad i nová vůdkyně (ať už to byl kdokoli) zbláznila do Kraua. Nakonec by na tom ani nebylo nic zvláštního. Kdo by chtěl žít s tím hloupým zapomenutým Browniem, když je poblíž Krau?

Žádná z klisen se však na Kraua ani nepodívala, naopak Brownie všechno ostražitě pozoroval. Díval se na mě, což mi bylo hrozně nepříjemné, ani nevím proč, ale nemohla jsem ten pohled vystát. Sledoval klisny, hříbata a Eminu mezi nimi. Ona byla zřejmě jediná, kdo si ho kromě mě všiml. Kdybych ji nesledovala už několik dní, ani bych to na ní nepoznala, ale najednou trávila daleko méně času s hříbaty, a daleko více s Krauem, a já neviděla žádnou jinou příčinu.

Díky jejím pozornostem ho snad nezaznamenal ani sám Krau, a nebo to vůbec nedával najevo. Bylo to zvláštní, protože Brownie ho sledoval ze všech nejvíce.

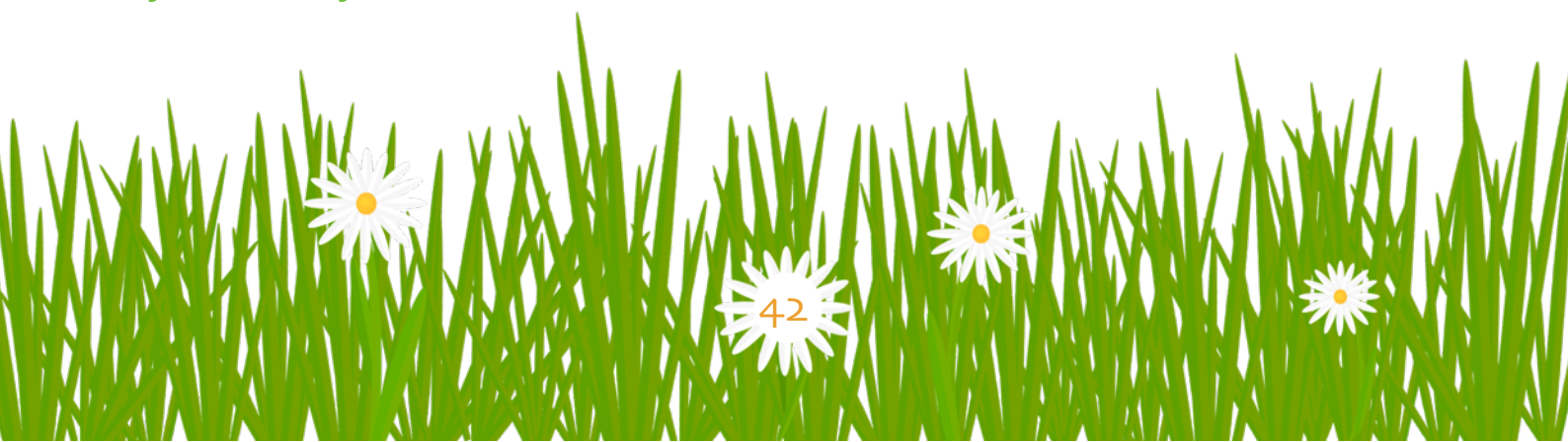

Prolétlo mi hlavou, že se možná on zamiloval do Kraua, ale hned jsem tu myšlenku zahnila, protože mi připadala příliš absurdní.

Pravou příčinu Brownieho přítomnosti jsem odhalila až po několika dnech usilovného přemýšlení.

Ta představa mě neuvěřitelně vyděsila, nechtěla jsem tomu uvěřit a hledala jsem všechna možná řešení, ale vždy jsem skončila u stejného závěru — chce mě od Kraua dostat zpět! Všechno tomu nasvědčovalo. Hřebci se sice nepotulují kolem tak dlouho, pokud chtějí ukrást nějaké klisny, jenže v tomto případě to nebylo zas tak překvapující. Nikdo se nevyrovná Krauovi, nikdo nikdy neslyšel, že by ho někdo porazil. Brownie se bál, ještě si nebyl jistý, že to dokáže, a Emina, která se mě chtěla zbavit, mu dodávala jistotu tím, že udržovala stádo v běžném chodu.

Ne, nemůžu to dopustit, musím je zastavit! Ale jak? Pokud něco udělám, určitě to Kraua urazí. Je přece jasné, že dokáže Brownieho porazit. Proč se tedy bojím? Nic se nemůže stát, ten hlupák dostane kopanec, a uteče. Ale když jsem si to řekla, vyděsila jsem se ještě víc.

Brownie konečně sebral odvahu, a tryskem se pustil směrem k nám. Krau klidně sešel ze své vyvýšené pozorovatelný, a stoupl si mu do cesty.

“Nemusíš se bát, Kraua nikdo neporazí.” Ozvala se za mnou nějaká klisna. Prolétlo mi hlavou že asi vypadám dost vyděšeně, ale to teď nebylo podstatné, oba hřebci se vzepjali a divoce ržáli. Najednou jsem si uvědomila, že se daleko víc bojím o Brownieho, než o Kraua. Ta myšlenka mnou úplně otřásla. Je to všechno moje vina. Proč jsem vůbec odešla? Proč jsem se pořád hnala za Krauem, když jsem měla vedle sebe někoho, kdo by se pro mě nechal zabít? Proč jsem byla tak hrdá, a nikdy si nepřiznala, že bych klidně zůstala s někým tak obyčejným? Namlouvala jsem si, že ho nesnáším, ale přitom jsem obdivovala jeho vytrvalost. To on mi vždycky dával naději.

Kraua zřejmě už omrzela monotónní zápas, a kousl Brownieho do levé nohy. Byl to dost nebezpečný kousek, a každý jiný odvážlivec by u toho přišel o zuby, ale Krau zřejmě dobře věděl jak to provést. Brownie odvážně snášela bolest, o to víc jsem jí však cítila já. Zavřela jsem oči, ale bolestné zaúpění

mě přinutilo je opět otevřít.

Brownie pomalu vstával ze země. Krau malým obloukem odběhl kousek zpátky, a čekal, jestli bude jeho soupeř ještě pokračovat. Sledoval ho zvláštním, výhružným pohledem. Neměl v úmyslu ho zabít, ale nehodlal se vzdát. V Brownieho očích jsem četla rozhodnutí. Vrať se! Nechod' tam! On tě zabije! Křičel ve mně hlas, ale nevydala jsem ani hlásku, jen jsem cítila slzy, pomalu mi kanoucí z očí. Koně kolem mě ržáli jako šílení, nerozuměla jsem jim však ani slovo. Vteřiny se vlekly jako nekonečné, jak se Brownie cvalem řítil na Kraua. Ledového, neporazitelného pána Kraua. Už jsem to nevydržela, otočila jsem se a běžela pryč. Ani nevím proč. Najednou jsem do někoho vrazila, cítila jsem dotek jeho vlhké srsti, a slyšela rychlý dech, ale přes slzy jsem viděla jen černý stín.

“Uklidni se, krasavice” řekl Krau “Ten tvůj zvyk neustále někam utíkat, se mi nelíbí.”

“Co jsi mu udělal?!” vykřikla jsem. Úplně jsem zapomněla, s kým mluvím, až později mi napadlo, co mi v té chvíli mohl právem udělat, ale neudělal nic.

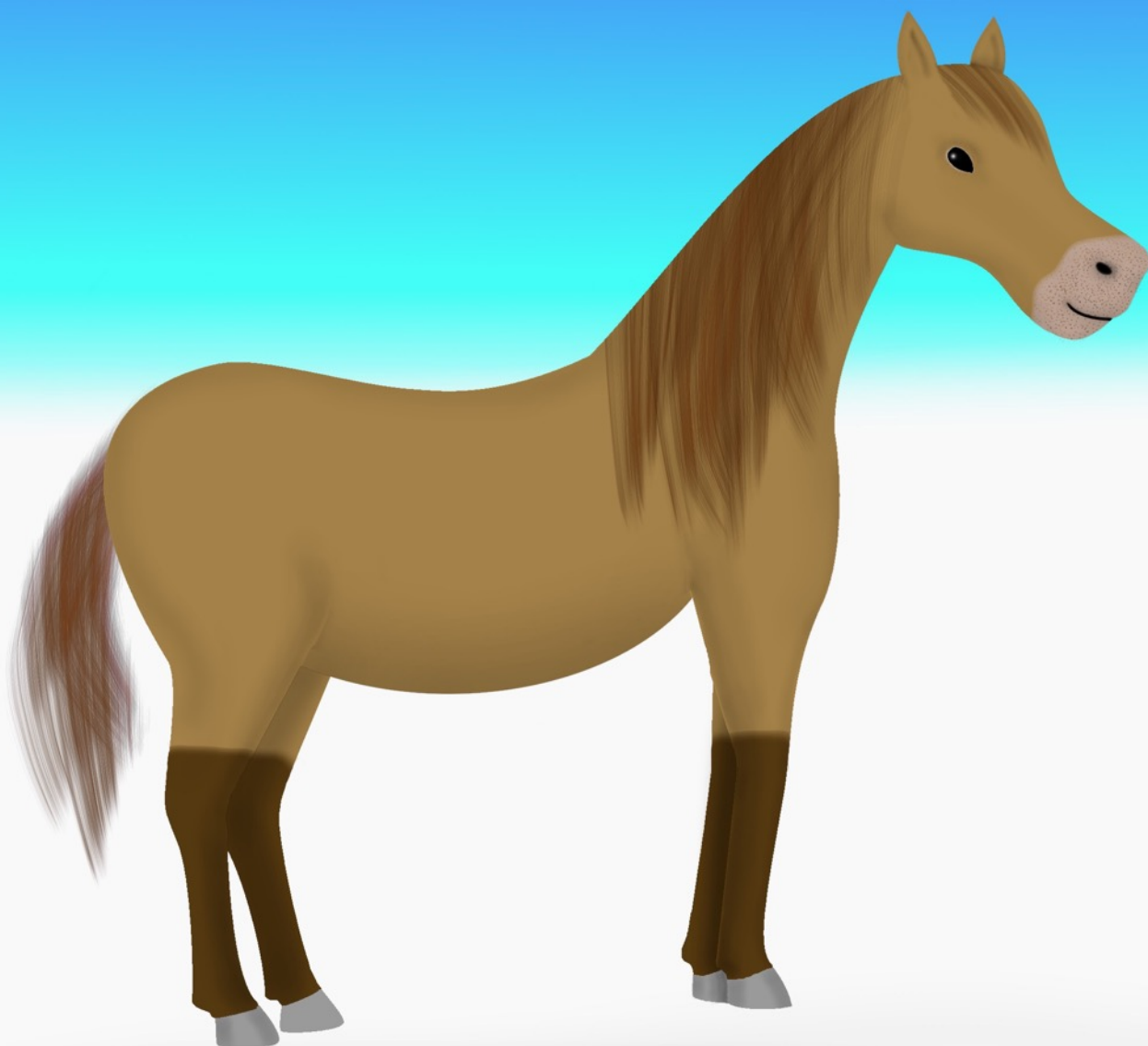

“Jeho zranění jsou bolestivá, ale rychle se zahojí, za pár dní bude v pořádku.” Byla jsem přesvědčená, že Brownie je mrtvý, a na takovou zprávu jsem nedokázala zareagovat. Jen jsem zabořila hlavu do Krauovi hedvábné hřívy. Najednou mě něco napadlo, a docela mě to vyděsilo, ale on, jakoby mi četl myšlenky, zašeptal:

“Neboj se, nenechám ho takhle odejít moc daleko. Zvládnou uhlídat dvě stáda, žádné šelmy se k němu nepřiblíží.”

Ted' už jsem byla dokonale klidná, zavřela jsem oči, a mlčky vnímala jeho nezkrotnou sílu tak blízko mě. Ani jsem si neuvědomila, jaký pohled naskýtám odcházejícímu Browniemu, kterého ještě pálí v bolavé hlavě Krauova ledová slova: Vybrala si mě.

8. Kapitola

Krystaly

Většina stáda už spala. Přemýšlela jsem o všem, co se dnes stalo, a neustále jsem to nedokázala pochopit. Je vůbec možné, abych byla tak vyděšená kvůli Browniemu, a vzápětí se cítila tak bezpečně s Krauem? Chtěla jsem spát, ale neustále na mě doráželi podobné otázky a ledový vítr, který značil blížící se zimu.

Počasí je každým dnem chladnější, a já každým dnem tlustší. Ne, že bych tloustla, jako tak, to nikdy! Ale čekám hříbě. S Krauem. Jezero už zamrzlo, a tak se v něm nemůžu pořádně prohlédnout. Dřív mi to na zimě hrozně vadilo, ale když jsem těhotná, alespoň nevidím, jak jsem tlustá. Připomíná mi to mé první těhotenství, jak jsem tehdy byla zoufalá, a Brownie mě utěšoval. Pravda je, že i když nemůžu popřít, co k němu cítím, daleko víc než on mi chybí moje děti. Teď už vím, že se za nimi vrátím. Přivedu jim malého nevlastního bratra, nebo sestru, ale Afrodita to pochopí, a Nezbeda bude rád, že si má s kým hrát. Mia a další hříbata mi je jen ještě více připomínají. Všechny milují zimu, pobíhají radostně kolem a zlepšují náladu všem, kromě mě. Nejkrásnější z nich

je Ida. Je čistě bílá, a mezi vločkami vypadá jako sněhová víla.

Pamatuji si, jak si hrála hříbata v našem stádě. Hrozně mi to vadilo a křičela jsem na ně, oni se se mnou pak začali hádat, a žádná dobrá nálada nebyla. Tady bych si to nedovolila. Křičet před Krauem, to prostě nejde. Už si zvykám na smích a hloupé otázky a zima se mi zdá hezčí, zima tady je vlastně úplně jiná.

Každou noc spíme všichni zmáčkli na sobě. Krau mě pouští doprostřed protože si myslí, že jsem moc hubená. Já si myslím, že on je taky hubený, ale stejně je vždycky na kraji.

Všichni se chovají hrozně přátelsky, i já jsem se přizpůsobila. S Eminou čekáme už třetí hříbě, a tak pomáháme Artuře, je mladá a těhotná poprvé. Často potřebujeme na pomoc i Kraua protože ona si od nás nerada nechá radit.

Občas sleduji krystaly ledu, spojené do úžasných obrazců a přemýšlím jak jsme jim podobní — sami jsme slabí, pomíjiví, ale když se spojíme, vznikne něco nezapomenutelného. Jsme pak ale částí celku, nikdo nevynikne jako jedinec, proto jsem se tomu dlouho bránila. Teď už chápu, že nejsem dost silná, abych

přežila sama. Neznám nikoho kdo je, kromě Kraua. Když ho tak vidím, stát nehybného, s Eminou po boku, kus od zbytku stáda, napadá mě, co už asi v životě dokázal.

Emina mi jednou vyprávěla o jeho prvním zápase. Když mu byly tři roky a jeho otec ho vyhnal ze stáda, nechtěl ještě několik let pobíhat kolem, jako to dělají ostatní hřebci, ale založit si hned vlastní rodinu s jednou klisnou z otcova stáda — Eminou, samozřejmě. Bojoval o ni se svým otcem, a snad by se mu tehdy ani nepodařilo ho porazit, kdyby mu ona nepomohla.

Spjují je zážitky, a nějaká klisnička, byť sebehezčí, to nemůže změnit. Pochopila jsem.

9. Kapitola

Zpátky

“Už brzy přijde jaro,” ozvala se Emina. Stály jsme u potoka a sledovaly ledové kry pomalu klouzající po proudu. Věděla jsem, na co naráží, za chvíli bude mít Krauovo stádo o pár přírůstků víc.

“A Brownieho stádo je daleko.”

“Na co tím narážíš,” řekla jsem překvapeně. Vůbec mě nenapadlo, že by někdo mohl tušit, co mám v úmyslu.

“Chtěla by ses vrátit, je to na tobě vidět — jsi den ode dne nervóznější.”

“Ty bys nechtěla zpět za svými dětmi?” Zeptala jsem se trochu uraženě.

“Já nejsem ty, nikdy bych od nich neutekla... ani od něho.” Pohlédla na Kraua, stál proti bledému nebi, černý jako noc, a já zahlédla jiskru v jejích očích. Jiskru, která se tam objevila pokaždé, když ho viděla.

“Najdu Brownieho stádo a budu se ho držet, dokud neodejdeš.”

“Vážně! To bys pro mě udělala? Díky.”

“Však víš, jak snadné je zatáhnout stádo kamkoli, pokud jsi vůdkyně.” Ironicky se usmála.

“Takže teď spolu hrajeme proti velkému vůdci?”

“Nikdy bych neudělala nic za jeho zády. Ted’ hrajeme proti pravidlům.”

Přišlo jaro a jak to bylo v plánu, byli jsme blízko Brownieho stáda. Stála jsem ve stínu stromů a sledovala svého nemladšího synka, jak se neohrabaně snaží vstát. Byl černý jako jeho otec, plný energie a veselý, nedala se ovšem zapřít hrdost, se kterou snášel své první kroky. Spartakus, napadlo mě, to je pro něj dokonalé jméno.

Blížili jsme se ke stádu. Už zdálky jsem poznala pobíhajícího Nezbedu a on poznal mě:

“Máma!” Vykřikl a rozběhl se za mnou. Kus ode mě se zastavil, podíval se nejprve na svou a pak na mou srst, a když zjistil, že jsou obě stejně špinavé, pořádně se o mě otřel.

“Chyběl jsi mi.” Řekla jsem mu.

“Ty mi taky, mami.”

Spartakus, kterému se zjevně nelíbilo, že už není středem pozornosti, si rozhodně stoupl mezi nás, a nehodlal pustit Nezbedu blíž.

“Kdo je to?” Zeptal se opovržlivě Nezbeda.

“Spartakus, tvůj mladší bratr.”

“Ten je krásný!” Slyšela jsem z dálky Afroditu.

“Jak se jmenuje?” Zeptala se, když přicválala k nám.

“Spartakus,” řekl nabručeně Nezbeda, “a je hrozně žárlivý.”

“Ty jsi byl taky, když si byl tak malý,” odpověděl s úsměvem Brownie.

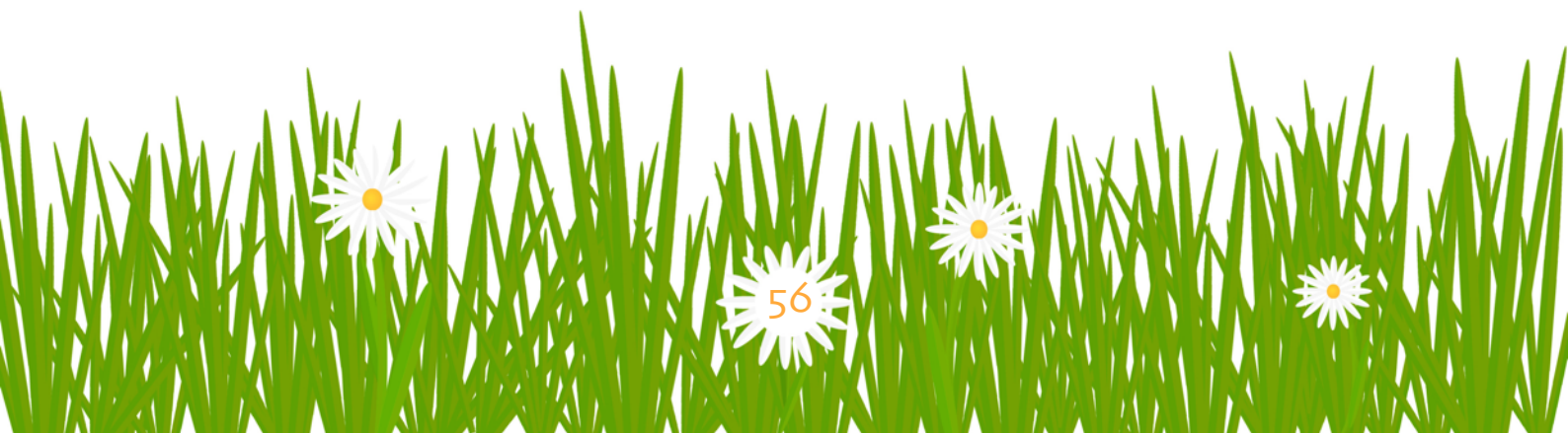
“Ahoj,” usmála jsem se na něj. Objal mě. Podívala jsem se na jeho levou nohu, byla tam vidět jizva po Krauových zubech. Zachvěla jsem se.

“Promiň.” Zašeptala jsem.

Nechala jsem Spartaka na starost Nezbedovi, nemá si teď s kým hrát. Tor už byl velký, a tak ho Brownie vyhnal. Se Simem si založili stádo hřebců, budou teď spolu, dokud nebudou dost silní, aby někomu vzali nějaké klisny.

Sleduji, jak se v údolí hádají, jakým směrem se vydají. Na protějším svahu stojí Krau, nehybný ve větru jako vždy. Napadá mě, že on v jejich věku už měl první klisnu ve stádě.

A pak, poprvé za celou tu dobu, co jsem ho sledovala, otočil hlavu a podíval se na mě. A já

jsem věděla, že kdykoli budu potřebovat, on tu bude
pro mě.

Obsah

- 1) Rodinné problémy
- 2) Nerovná soupeřka
- 3) Nová naděje
- 4) Černý princ
- 5) Putování
- 6) Černá ovce
- 7) Krev na rukou
- 8) Krtystaly ledu
- 9) Zpátky

Každý občas udělá chybu: někdy docela malou, nepodstatnou a někdy takovou, která ohrozí životy. Jak velké byly moje chyby můžete posoudit sami. Ale nakonec nevyválet se v blátě, pohádat se s hřebcem, vyprovokovat k souboji klisnu a zkopat vlastní dítě není nic nenapravitelného, že.

